

τά ἐν αὐτῇ ἐμφωλεύοντα δηλητηριώδη πάθη, ἐτι δὲ καὶ ὀλοτελῶς νεκρῶνει τὰ ποταπὰ καὶ ἀνίερα αἰσθήματα της, παρορμᾶται δὲ εἰς ἀπαράμιλλα ἔργα αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας εἰς ἀπάσας τὰς σταδιοδρομίας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐπὶ τοῦ γηϊνοῦ τούτου πλανήτου.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἀφευδῆς μάρτυς τοῦ πνευματικοῦ καταρτισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερόχου ἠθικοῦ μεγαλείου ἀναριθμητῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἵνα μὴ εἴπωμεν παιδιῶν καὶ κορασιῶν προσέτι, ποικιλοτρόπως πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν δρασάντων καὶ ἐν πολλοῖς τὸ τίμιον αἷμά των ὑπὲρ αὐτῆς χυσάντων καὶ εἰς τὸ διηνεκὲς ταύτην κλεισάντων.

Πᾶσα ἡ πνευματικὴ αὐτῆ ἀναγέννησις καὶ σφριγαλεότης δὲν εἶνε ἀπόρροια τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ;

Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ῥίγοι τις ἀπὸ συγκινήσιν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλου ἐνδομύχως νὰ μὴ χαίρῃ ἀπὸ μικτὰ συναισθήματα λύπης καὶ χαρᾶς καταπλημμυρίζων τὴν καρδίαν του, ὁπόταν ἀναλογίζεται τὰς σωτηριώδεις ὠφελείας τὰς προκυψάσας ἀπὸ τοῦ ἐξιλαστήριον ἔργον τοῦ Γολγοθᾶ;

* *

Καὶ λοιπὸν πάντες εἰς οἰανδήποτε τάξιν καὶ ἂν ἀνήκωμεν καὶ εἰς οἰονδήποτε κύκλον καὶ ἂν δρῶμεν, πάντες ἀνεξαιρέτως, κατὰ τὴν ἱερὰν μάλιστα ἐβδομάδα τῶν παθῶν, τὴν ἐβδομάδα ταύτην τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς κατανύξεως, ἃς στραφῶμεν νοερῶς πρὸς τὸν ἱερόν τοῦτον λόφον, ἃς ἀναπολήσωμεν ζωηρῶς τὰ πιστὰ πάθη τοῦ Σωτῆρός μας, τὸν ἀκάνθινον στέφανον, τοὺς φαρμακεροὺς ἡλούς, τὴν ἀγωγίαν, τὰς ἀλγηδόνας του, ἃς ἀναζωογονήσωμεν διὰ τῆς σταυρικῆς ἐκείνης μυσταγωγίας πνευματικῶς καὶ σωματικῶς τὸν ἑαυτὸν μας, ἃς περιπτυχθῶμεν τοὺς ἀχράντους πόδας τοῦ Αὐτρωτοῦ μας καὶ τέλος ἃς ἐναποθέσωμεν ἐκεῖ θεσπέσιον φίλημα, φίλημα ἐγκαρδίου ἀγάπης καὶ ὀλοφύχου ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν προσπαγέντα ἐπὶ τοῦ τιμίου ξύλου τοῦ Γολγοθᾶ.!

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ἡμῶν εἰς τὰς Ἐπαρχίας εἶναι ὁ κ. Κων. Καραλής, ὅστις ἐνεργεῖ ἐγγράφως καὶ εἰσπράξεις διὰ λογχρισμὸν τοῦ Περιοδικοῦ μας.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου).

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Ἐπιπροσθέτως ὅμως ἀπαιτεῖται καὶ ἐν ἄλλο ἐφόδιον, ἠθικὸν δὲ, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον τῶν ἐφοδίων ἐνὸς καθηγητοῦ, ἵνα νενεῦ τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον του ἀποβαίνει χλιαρὸν καὶ ἐν πολλοῖς ἄκαρπον τόσον ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὅσον καὶ ἐν τῇ ἠθικῇ ζωῇ τοῦ σχολείου.

Καὶ τὸ πολυτίμιον τοῦτο προσὸν εἶνε τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δέον νὰ διαθερμαίνῃ τὴν καρδίαν τοῦ καθηγητοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς του, εἶνε ἡ ἀγάπη ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς τόσον περιπαθῶς ἐδίδαξεν, ἀλλὰ καὶ ἐφήρμοσεν εἰς τὸν βίον του, ἡ ἀγάπη ἐκείνη ὑπὸ τῆς ὁποίας Ἐκεῖνος διαφλεγόμενος ἔλεγε πρὸς τοὺς μαθητὰς του τοὺς κωλύοντας τὰ παιδιά νὰ ἔλθουν πρὸς Αὐτὸν: «ἄφετε αὐτὰ ἔλθειν πρὸς ἐμὲ τῶν γάρ τοιούτων ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Τότε καὶ μόνον τότε ἡμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις ὅτι ὁ τοιοῦτος διδάσκαλος εἶνε φιλομαθητῆς διδάσκαλος.

Καὶ τί δὲ ἀγαθὸν δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἀπὸ καθηγητὰς ἔχοντας ἐντὸς τῆς καρδίας των ζωντανὸν τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς μαθητὰς των;

Ἀναμφισβήτητος τότε θὰ εἶνε ἡ πρόοδος τῶν μαθητῶν ἐν τοῖς μαθήμασι, πλούσιοι δὲ οἱ ἠθικοὶ τοῦ σχολείου καρποὶ. Οἱ μαθηταὶ ἀντιλαμβάνομενοι καὶ βλέποντες, οὐ μόνον ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἔργοις, τὴν θερμὴν ἀγάπην καὶ τὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον τῶν καθηγητῶν των πρὸς αὐτοὺς, τότε καὶ αὐτοὶ βαθύτατα θὰ σέβωνται τοὺς καθηγητὰς των, μετ' εὐλαβείας δὲ θὰ προφέρουν τὸ ὄνομα των καὶ μετὰ περισσῆς τῆς ἀγάπης αὐτοὺς θὰ περιβάλλουν.

* *

Μόλις δὲ εἶνε ἀνάγκη, ὡς ἐν παρόδῳ, καὶ νὰ εἴπῃ τις ὅτι διευθυνταὶ σχολείων πρέπει νὰ διορίζωνται οὐ μόνον οἱ κατέχοντες τὰ μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντα προσόντα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀριστεῖς μεταξὺ τῶν συναδέλφων των καὶ οἱ φύσει καὶ θέσει ἔχοντες τὸ πλεονέκτημα τῆς δεξιᾶς καὶ συννετῆς διοικήσεως. Ἄνδρες ὑπέρτεροι τῶν συνήθων παθῶν, τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τῆς ζη-

λοτυπίας, αναγνωρίζοντες τὰς πνευματικὰς και ἠθικὰς δεξιότητας τῶν συναδελφῶν των και ὑποδαυλίζοντες τὴν φιλοτιμίαν και τὸν ζῆλον αὐτῶν, ἄνδρες ἔχοντες τὴν ικανότητά τῆς κατακτιήσεως τῶν καρδιῶν συναδελφῶν των και μαθητῶν, τοιοῦτοί ἄνδρες αναγνωριζόμενοι διευθύνται, εἶνε προωρισμένοι διὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴν εὐδωσιν τῆς σχολικῆς ἐργασίας.

Και λοιπὸν καθηγηταὶ ἔχοντες και ἐπισημονικὴν και παιδαγωγικὴν και ἠθικὴν μόρφωσιν, ἀλλὰ και ἐπιβολὴν και ζῆλον και ἐνδιαφέρον εἰς τὸ ἔργον των, μόνον τοιοῦτοί καθηγηταὶ εἶνε ικανοὶ νὰ φωτίζουν διανοίας, νὰ διαθερμαίνουν καρδίας και νὰ ἀναδεικνύουν τοὺς χρηστοὺς τοῦ μέλλοντος πολίτας, μόνον τοιοῦτοί ἐνθουσιῶδεις ὑπὲρ

τοῦ ἱεροῦ των ἔργου καθηγηταὶ, και οὐχὶ ποτὲ τῶν τύπων και τῆς σχολαστικότητος εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐπεκτείνουν τὴν εὐεργετικὴν των δράσιν και πέραν τοῦ σχολείου και σημαντικῶς νὰ ἐπιδράσουν ἐπὶ τε τῆς οἰκογένειαν και τὴν κοινωνίαν.

Τὸ σχολεῖον τότε θέλει ἀποβῆ πνευματικὸν χαλκεῖον, ἐν ᾧ θὰ χαλκεύωνται οἱ χαλύβδινοι τοῦ μέλλοντος χαρακτῆρες.

Βεβαίως και σήμερον δὲν ἠμποροῦμεν ν' ἀρνηθῶμεν τὴν ὑπαρξιν ἄριστα μεμορφωμένων καθηγητῶν τιμῶντων τὸν διδασκαλικὸν κλάδον, πάντως ὅμως πρέπει νὰ εὐχηθῶμεν μίαν ἀρτιωτέραν συγκρότησιν τοῦ διδασκαλικοῦ σώματος διὰ τὴν ἀπόδοσιν πλουσιωτέρων τῆς παιδείας καρπῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΜΗΤΡΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΗΣ

Δ'.

Φιλτάτη θυγάτηρ

Ἐγίνες σύζυγος, οἰκοδέσποινα· ἰδοὺ πλησιάζεις νὰ ὀνομασθῆς μήτηρ, ἢ ὀνομάσθης ἡδῆ. Ποῖαι ἀναπτύξεις τῶν αἰσθημάτων σου! Πόσον σὲ κινεῖ τὸ νεογνὸν τοῦτο πλάσμα! Πόσον σὲ σχετίζει μὲ τὸν κόσμον, μὲ τὴν ζωὴν! Πόσον γλυκύτεροι τοῦ ἡμεναίου οἱ δεσμοί! Πόσον αἱ δι' αὐτὸ φροντίδες σου ἀξάνουν τὴν δραστηριότητά σου! Πόσον ἐν κεντᾷ ἢ κλαυθμηρίζουσα φωνή του! Νέον στάδιον ζωῆς ἀνοίγεται διὰ σέ, νέα χρέη ἐπιφορτίζεσαι, πόσον εἶναι μεγάλη! Πρὶν ἀκόμη ἴδῃ τὸ φῶς, εἶχες χρέη πρὸς αὐτό, ἀλλὰ μετὰ τὴν γέννησιν του πολλαπλασιάζονται ἀναλόγως τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἡμερῶν, τῶν ἐτῶν του. Χρεωστεῖς νὰ συντηρῆς τὰς σωματικὰς του δυνάμεις· οὔτε νὰ ἐκθέτῃς τὴν τρυφερότητά του εἰς μεγάλην σκληρότητα, οὔτε νὰ τὸ καταστήσῃς μαλθακόν, ἀνίκανον νὰ υποφέρῃς τὰς ἀναπονεύσιμους περιστάσεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου· νὰ τελειοποιήσῃς τὰς ψυχικὰς του δυνάμεις και νὰ ἀρχίσῃς εὐθὺς ἀπὸ τὴν κοίτιδά του. Ἐκ νηπιότητος πρέπει νὰ μάθῃ τὸ ναὶ και τὸ ὄχι· ναί, ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἡλικίαν πρέπει νὰ μάθῃ νὰ ὑποτάσσεται, ἀλλ' εἰς μόνον τὸ δίκαιον, εἰς μόνον τὸν ὀρθὸν λόγον. Μὴ συγχωρήσῃς τινα νὰ τὸ παρεξέδῃ χωρὶς αἰτίαν. Προχωροῦσης τῆς ἡλικίας θέλει συνηθίσει νὰ ὑποτάσσεται χωρὶς πεῖσμα, πρέπει πάντοτε νὰ ἀκούῃ τὴν ἀλήθειαν και τὸ ἐκ τῆς ἡλικίας ὠφέλιμον, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του. Ἀκουσον, θυγάτηρ μου, ἅμα τὸ τέκνον σου ἴδῃ τὸ φῶς, σὺ δὲν ζῆς πλέον διὰ σεαυτὴν· θέλεις ἀπολογηθῆ εἰς τὸν ὑπέρευτον Δημιουργόν, ὅστις σὲ ἐνεπιστεύθη τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς του· θέλεις ἀπολογηθῆ εἰς τὴν κοινωνίαν ὅπου ζῆς, εἰς τὸ ἔθνος σου, εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς ὅλα τὰ λογικὰ ὄντα.

Μὴ φράζῃς τὰ ὦτα σου εἰς τὴν φωνὴν τῆς φύσεως, ὡς μάταιαι τινες γυναῖκες, αἰτινες παραιτοῦσι τὰ τέκνα των εἰς ξένας χεῖρας, διότι, λέγουσιν, τὸ καλεῖ

ἡ μεγαλοπρέπεια, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ κοινωνία, ἐπροσεκλήθημεν εἰς χορὸν, εἰς συμπόσιον, εἰς ἐσπερινὴν συναναστροφὴν. Κωφαὶ εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, ἀοῖνουν εἰς ξένας χεῖρας τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τοῦ Ὑψίστου, χωρὶς νὰ σπαράττωνται ἀπὸ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως· ἐπειτα ζητοῦν ὑποταγὴν ἀπὸ τὰ τέκνα των!

Ὅχι, θυγάτηρ μου, τότε μόνον ἀποκτᾷς μητρικὴν ἐξουσίαν ἐπάνω των, ὅταν ἦσαι ἀληθῆς μήτηρ· τότε ἔχεις φίλους τῶν γηρατειῶν σου, ὅταν φανῆς φίλη ἀληθῆς τῆς νηπιότητός των, ὅταν ἀποτασίσης νὰ ὑποτέρῃς ὅλα διὰ τὰ καταστήσῃς εὐτυχῆ, πρῶτον ἠθικῶς, ἐπειτα σωματικῶς· δὲν λέγου νὰ εἶσαι ἀνευστέσειον, μακρὰν τοῦ κόσμου, νὰ μὴ διασκεδάσῃς, ἀλλὰ προτιμητέα τὰ χρέη σου ἀπὸ τὰς ἡδονὰς και τὰς διασκεδάσεις.

Ἐχεις σύζυγον, ἔχεις τέκνα, πατέρα, ἀδελφοὺς, συγγενεῖς, ἀλλὰ δὲν ἔχεις κανένα, ἐπειδὴ ὁ θάνατος ἐνδέχεται νὰ σοῦ ἀφαιρέσῃ τινα ἐξ αὐτῶν ἢ και ὅλους· (πόσα τοιαῦτα παραδείγματα!) θέλεις λυπηθῆ, ἀλλὰ μὴ παραπονήσῃς, ὡστε νὰ γογγύσῃς ἐναντίον τοῦ Ὑψίστου. Κύριος ζωῆς και θανάτου, κύριος ὅλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθέντων, πρέπει νὰ δέχεται τὴν εὐγνωμοσύνην μας και ὄχι τὴν ἀχαριστίαν μας. Ἐνέργησον τὰ δυνατόν ὅταν ἀσθενῶσι, ἀλλ' ἡ ζωὴ των ἐτελείωσε; περιττὰ τὰ δάκρυά σου, περιττοὶ οἱ λόγοί σου. Ἐὐχαρίστησον τὸ θεῖον· τίς σῖδε; ἴσως αὐριοὺς τοὺς ἀπαντήσῃς εἰς ἄλλον κόσμον. Ἐἴσαι δεδαία διὰ τῆς ζωῆς σου τὴν διάρκειαν;

Σ' ἐσυμβούλευσα, φίλον τέκνον, ὅσον ἡδυνήθην ἀνεγίνωσκε συνεχῶς διαφόρων σοφῶν σοφὰ συγγράμματα· αὐτὰ θέλουσιν σὲ διδάξει ὅτι σύμφωνον μὲ τὴν τέχνην τοῦ βίου σου ἀπάνθιζες ὡς μέλισσα τὰ εὐώδη και ἐπωφελεῖ ἄνθη· οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι σύμβουλοι σὲ διορθῶνουν χωρὶς νὰ σε ἐπιπλήττωσι.

Τελειῶνω τὰς παραγγελλίας μου ταύτας μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θέλεις παραδέλφει συμβούλους εἰλικρινοῦς φίλους.

Γὰ ὀλίγα ταῦτα θέλουσι σοῦ δώσει ἀφορμὴν εἰς πολλὰ, και θέλουσι σὲ κάμῃ νὰ εὐτυχῆς.